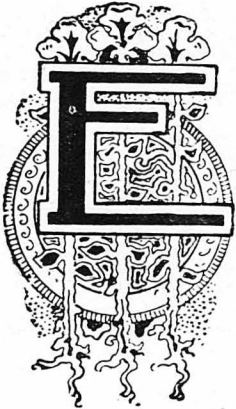

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΠΡΕΠΕ να θάψω τους νεκρούς. Να τους θάψω το γρηγορότερο, γιατί κανένας δεν ήξερε τί μπορούσε να μās συμβή.

Μόλις τελείωνε ή ταφή, θά πλήρωνα τον γέροντα εφημέριο, θά τον ευχαριστούσα θερμά και θά τον άφαινα να φύγη. Τί νάκανε παιά στο άφανισμένο μου σπίτι; Θάμεινα μόνος με το άρρωστο παιδί μου, Ποθώ παιά να πεθάνω... να πεθάνω!...

(Άπ' το 'Ημερολόγιο του Βλαδιμήρου Χάιντεβιτς).

Συνέχεια.—Όλα συνέβησαν όπως τά είχα προείπει, όπως τά φοβόμουν... Δέν πρόφτασα να ένταρμάσω τί μάνα μου και τά δυό μου παιδιά και με χτύπησε κατακέφαλα νέα συμφορά.

Ό μικρότερος γιός μου πήγαυε διωκώς στο χωρότερο. Ούρλιαζε τις νύχτες και ζητούσε να σκόση τις πόρτες του! Θέλησα να φρονάξω γιατί. Μά δέν πρόφτασα να τό κάμω. Δέν είχα άλλωστε και πούν να στείλω. Οί ύπηρέτες έφυγαν, είχα μείνει όλομόναχος.

Μόνον ό γεροεφημέριός μου κάρτησε συντροφιά ως την τελευταία στιγμή. Όταν έφυγε κι αυτός, έμεινα μόνος κι έρημος.

—Σέ συμβουλεύω, τέκνον μου, μου είπτε, ν' άφήσης τό μέρος αυτό και να κατέβης σε μά πόλι.

—Άφήτ' είνε κι' ή δική μου έπιθυμία, πάτερο μου, του άπάντησα.

—Πάρε τό άρρωστο παιδί σου και κατέβα να ζήσης μεταξύ των ανθρώπων. Τά μέρη αυτά είνε καταραμένα. Ποίός μπορεί να έξιγνάσει τις βουλές του 'Υψιστου;

Φίλησα τό χέρι του γέροντος εφημερίου και σωριάστρια σ' ένα κάθισμα.

Ήταν μεσημέρι άκόμα.

Ό γιός μου κομώτανα.

Έκαμα έναν γύρο σ' όλη την έπαυλι, κλείδωσα κι' άμπάρωσα καλά τις πόρτες κι' ύστερα συγγέντηρα σ' ένα δωμάτιο δι,τι όπλα είχα. Γέμισα τά τουφέκια μου κι' άκόμωσα τό μεγάλο κυνηγετικό μου μαχαίρι κι' ένα τσεκούρι.

Ήμουν άποφασισμένος να παλεμήσω με τό τέρας, να μου πληρώσει άκριβιά τόν θάνατό μου...

Γιατί νάφευγα άπ' την έπαυλι;

Που θά μπορούσα να ζήσω παιά ε' εισηγη. χωρίς οικογένεια; Καλύτερα να πεθάνω κοντά στους τάφους τω άγαπητέ μου. Αυτό ήταν παιά μόνη μου έπιθυμία. Σ' ένα παλιό με γάλο κιβώτιο, από ξύλο βαλκανιδιάς είχα φυλαγμένα τά χρήματά μου. Κε τέβαινα κάθε τόσο στήν πόλι και τά κανα χρυσές λίρες. Οά ήταν πάνω άπ' δανώσες γιάντες δοξαμίες. Τά μετέφερα κι' αυτά στο ίδιο δωμάτιο...

Αν πεθάνω και βοσθών τά χόη μαπα αυτά, έφ' όσον δέν θά ζή παιά κανένας άπ' τους δικούς μου, άς διαπεθών για άναθεογονός σκοπούς. Ένα μεγάλο μέρος όμως—ός 50 γιλ. λίρες—θ' άνήγη σ' έξείνον που θ' αναλάβη να άπολλάξη τά μέρη αυτά άπ' τόν βδελυρό βρυκόλακα, σ' εκείνον που θά έξιγνώση τό φρικτό τέρας.

Στό δωμάτιο που έγκαταστάθηνκα, ύπάρχει ένα μεγάλο εικονοστάσι, μπρός στο όποιο κείει, χρόνια, τώρα, μία άσημένα καντήλα.

Η συχωρεμένη ή μάνα μου φρόντιζε να μη σβήνη ποτέ ή καντήλα αυτή. Θά κάμω τό ίδιο, όσο μου μένε πνοή ζωής. Κι' ό Θεός άς με λυτηθ. κι' άς με βοηθήση...

Μέσα στο δωμάτιο δέν ύπάρχει παρά ένα μονάχα κρεβάτι. Θά μεταφέρω σ' αυτό, μόλις ζυτηνήση, τό γυιό μου. Έγώ θά πλαγιάξω στο πάτωμα, μπρός στην πόρτα, με τό όπλο στο χέρι και τ' αυτιά τεντωμένα.

Μέσα στο δωμάτιο δέν ύπάρχει παρά ένα μονάχα κρεβάτι. Θά μεταφέρω σ' αυτό, μόλις ζυτηνήση, τό γυιό μου. Έγώ θά πλαγιάξω στο πάτωμα, μπρός στην πόρτα, με τό όπλο στο χέρι και τ' αυτιά τεντωμένα.

Μέσα στο δωμάτιο δέν ύπάρχει παρά ένα μονάχα κρεβάτι. Θά μεταφέρω σ' αυτό, μόλις ζυτηνήση, τό γυιό μου. Έγώ θά πλαγιάξω στο πάτωμα, μπρός στην πόρτα, με τό όπλο στο χέρι και τ' αυτιά τεντωμένα.

Μέσα στο δωμάτιο δέν ύπάρχει παρά ένα μονάχα κρεβάτι. Θά μεταφέρω σ' αυτό, μόλις ζυτηνήση, τό γυιό μου. Έγώ θά πλαγιάξω στο πάτωμα, μπρός στην πόρτα, με τό όπλο στο χέρι και τ' αυτιά τεντωμένα.

Μέσα στο δωμάτιο δέν ύπάρχει παρά ένα μονάχα κρεβάτι. Θά μεταφέρω σ' αυτό, μόλις ζυτηνήση, τό γυιό μου. Έγώ θά πλαγιάξω στο πάτωμα, μπρός στην πόρτα, με τό όπλο στο χέρι και τ' αυτιά τεντωμένα.

Μέσα στο δωμάτιο δέν ύπάρχει παρά ένα μονάχα κρεβάτι. Θά μεταφέρω σ' αυτό, μόλις ζυτηνήση, τό γυιό μου. Έγώ θά πλαγιάξω στο πάτωμα, μπρός στην πόρτα, με τό όπλο στο χέρι και τ' αυτιά τεντωμένα.

Έδωσα τό ένα από τά ζώα στους ύπηρέτες, για να μεταφέρουν τά πράγματά τους. Με τό άλλο έφυγε ό γεροεφημέριός.

Άπόλυσα επίσης στο γρασιδί όλα τά ζωντανά της έπαύλεως. Οά ήταν χρώμα να μείνουν κλεισμένα στους σταύλους και να ψοφήσουν από την πείνα.

Έτσι έχω τή συνειδησί μου ήσυχη.

Ή καρδιά μου είνε καθαρή.

Άς γίνει τό θέλημα του Θεού!

Κράτησα μόνον κοντά μου τόν άρρωσμένο σκύλο μου Πιστό. Τό σκυλί αυτό σκέπτεται κι' άπυλαμιάβνεται σαν άνθρωπος και θά μου χρησιμοποιή ίσως άργότερα...

(Άπ' το 'Ημερολόγιο του Βλαδιμήρου Χάιντεβιτς).

Συνέχεια.—Ό ύπνος του γιού μου, ένας ύπνος βαρύς, μολυβένιος, κι' και πολύ ταραγμένος, κράτησε ως τό βράδυ.

Όταν ζύτησε φαινόταν ήσιγος. Τόν δόνηγησα στο κρεβάτι του, στο δωμάτιο που έτοιμάσα και κάθησα πλάι του.

Έξω ή νύχτα έπεφτε άργα και θλιβερά, τυλίγοντας τή φάση με τά πένθιμα πέπλα της και τά ζοφερά σκωτάδια της.

Πήρα τό χέρι του γιού μου άνάμεσα στα δικά μου και τόν ρώτησα πώς είνε.

Μά δέν μούδωσε άπόκρισι. Φαινόταν σαν παραλογοιμένος, σαν νάγε όλη του τήν προσοχή σε κάτι μακρινό... Τό χέρι του έκαιγε.

Τούδωσα ένα ποτήρι νερό, τό έπιε με μεγάλη δίψα κι' έξαφνα ψυθύρισε:

—Έρχεται!...

Ξαφνάστρια.

—Ποίός; ρώτησα.

Μά και πάλι δέν μούδωσε άπάντησι. Σηκώθηκε μόνον και πήγε και στάθηκε μπρός στο κλειστό τζάμι.

Κύτταξε έξω, χωρίς να μιλή. Αυτό κράτησε ως μισή ώρα. 'Υστερα άρχισε να βηματίζει στο δωμάτιο πάνω—κάτω, νευρικά, χειρονομώντας και μουρμουρίζοντας:

—Θά ρθή... Έρχεται... Ή λαγκαδιά άντηζει όλόκληρη και τρέμει άπ' άρη σ' άρη στο πέραςμά του...

Άρχισα να μαντεύω γιατί μιλούσε, χωρίς όστόσο να μπορώ να έξιγήσω τήν έπίδραση του βρυκόλακα επάνου του. Πώς μάντευε ό γιός μου, επάνου στο παραμυθιά του τις κινήσεις του βρυκόλακα;

Έξαφνα στάθηκε και θέλησε ν' άνοιξη τό κλειστό τζάμι. Τόν έμπόδισα. Άρχισε τότε να μουγκρίζει άγρια και να λήη αλλόκοτα λόγια:

—Άκούω τά βήματά του... Άντηχούν μέσα στο μυαλό μου... Θά ρθή... Θά ρθή... Πρέπει ν' άνοίξουμε τις πόρτες...

Προσάθησα να τόν ήσυχάσω, να τόν φέρω στα συγκαλά του, τού μίλησα γλυκά, τόν παρακάλεσα να πλαγιάση, κι' δέν δεχόταν, ήταν έξαιρετικά ταραγμένος κι' άνησιγος.

Μή μπορώντας να κάμω παιά άλλο, κατέφυγα σ' ένα μέτρο άγριο, βάροβαρο, σκληρό. Βλέποντας πώς όσο έπεφτε τό σκωτάδι, ή άνησιγία του γιού μου μεγάλωνε, βλέποντας πώς κούσαν από στιγμή σε στιγμή πώ μακρά, άναγκάστρια να τόν δέσω στο κρεβάτι του.

Βέγη τήν ευκαιρία αυτή σε μία στιγμή που πλάγασε να ξεκουραστή. Τώρα παιά φώναζε, άφριζε, άπελούσε:

—Έρχεται!... Έρχεται να με λυτρώση...

Έξαφνα μα κοινουβάγια έσοκωξε έξω άπ' τό παράθυρο.

Ό γιός μου σάπασε κι' άρχισε ν' άφουγκράζεται.

Άρταξα τό κυνηγετικό μου δίκαννο και περιμένα...

Ό Πιστός πλησίασε επίσης στο τζάμι κι' σομιζότανε τόν άέρα...

Τόν χάιδεφα στο κεφάλι και προσάθησα να τόν καθουσιάζω. Δέν ήθελα ν' άρχιση να γαυγίζει, για να μπορώ ν' άκούω τί γίνεται έξω. Μά τό σκυλί ήταν άνησιγο. Έτρεμε όλόκληρο. Είχε μωριστά άσφαλώς τόν καταραμένο βρυκόλακα... Είχε ρθει πάλι. Ήταν εκεί, άπ' έξω, και παραμόνευε...

(Άκολουθεί)

□ □ □ □ ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ □ □ □ □

Η ΩΡΙΑΗ ΓΥΝΑΙΚΑ (Έργο του Ζ. Κουρτοά)

(Άκολουθεί)